Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

Przedszkole w trzech kulturach – nowe spojrzenie: Chiny, Japonia i Stany Zjednoczone

autorstwa Josepha Tobina, Yeh Hsueha i Mayumi Karasawy. 2009.
Wydawnictwo Uniwersytetu Chicagowskiego.

MARTIN Ron

Przedszkole w trzech kulturach – ponownie: Chiny, Japonia i Stany Zjednoczone to kontynuacja oryginalnego badania „Przedszkole w trzech kulturach” autorstwa Josepha Tobina, Davida Wu i Dany Davidson (1989). W pierwotnym badaniu etnografowie nagrali typowy dzień w jednym przedszkolu w Japonii, Chinach i Stanach Zjednoczonych, a następnie wykorzystali zmontowane fragmenty wideo jako wskazówki w wywiadach z informatorami, wśród których byli nauczyciele, administratorzy, rodzice i pedagodzy wczesnoszkolni ze wszystkich trzech krajów, aby poznać ich przekonania i wartości dotyczące edukacji przedszkolnej. Rezultatem było przełomowe badanie dotyczące przekonań międzykulturowych i edukacji wczesnoszkolnej.

W przedmowie do książki „Przedszkole w trzech kulturach” Joseph Tobin napisał, że po obejrzeniu współczesnego nagrania wideo z przedszkola w Chinach – 15 lat po jego pierwotnym nagraniu – zdał sobie sprawę, że nadszedł „czas na kontynuację” oryginalnego badania etnograficznego (Tobin, Hsueh i Karasawa, 2009, s. ix). Nagranie wideo skłoniło Tobina do przekonania, że w chińskim szkolnictwie przedszkolnym zaszła drastyczna zmiana, co w konsekwencji skłoniło go do zastanowienia się, czy taka zmiana nastąpiła również w Japonii i Stanach Zjednoczonych. Uważał, że przeprowadzając nowe badanie w tych samych trzech przedszkolach, doda element historyczny do pierwotnej metody badawczej. Ponadto Tobin wraz ze swoim nowym zespołem Yeh Hsueh i Mayumi Karasawa odwiedził kolejne przedszkola w każdym z trzech krajów, przy czym każde z nich wybrano jako reprezentatywne dla najnowszego podejścia kraju do edukacji przedszkolnej. Dlatego też nowe badanie nie jest powtórzeniem poprzednich, lecz raczej cennym rozszerzeniem, które zapewnia zarówno wewnątrzkulturową, jak i międzykulturową perspektywę ciągłości i zmian w edukacji przedszkolnej w Chinach, Japonii i Stanach Zjednoczonych.

To nowe badanie pogłębiło oryginalny model porównań międzykulturowych na dwa cenne sposoby. Po pierwsze, porównując historycznie te same przedszkola w każdym kraju w dwóch punktach czasowych, autorzy analizują ciągłość i zmiany w krajowych systemach edukacji wczesnoszkolnej oraz ich wpływy. Po drugie, dodając drugie przedszkole w każdym z trzech krajów, stanowią podstawę do porównań.

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

Aby uzyskać od informatorów przekonania na temat „zróżnicowania regionalnego, klasowego i ideologicznego w obrębie (ich) narodu” (Tobin i in., 2009, s. 19). Podsumowując, etnografia ta odkrywa i informuje czytelnika o tym, jak każda kultura radzi sobie z problemami współczesnej edukacji przedszkolnej, ale co ważniejsze, ujawnia ukryte, ukryte przekonania kulturowe każdego narodu, które Tobin i in. nazywają ukrytą logiką kulturową.

Książka podzielona jest na pięć rozdziałów i zawiera wstęp, bibliografię oraz indeks tematyczny. Rozdział 1, „Wprowadzenie”, jasno określa cel autorów, jakim jest zbadanie edukacji przedszkolnej w obrębie kultur i między nimi w kontekście systemów edukacyjnych, presji społecznej i globalizacji, a także zapowiedź tego, jakie znaczenie te wyzwania mają dla każdego narodu. Pierwszy rozdział porusza również temat etnografii, metod i procedur zastosowanych w badaniu oraz sposobu, w jaki autorzy podeszli do analizy danych. Rozdziały 2-4 koncentrują się na wywiadach przedszkoli w Chinach, Japonii i Stanach Zjednoczonych, przeprowadzanych przed i po zakończeniu badań. Rozdziały 2-4 opierają się na stosunkowo jednolitym podejściu. Każdy rozdział rozpoczyna się krótkim wstępem dotyczącym powrotu do przedszkola, w którym przeprowadzono pierwotne badanie. Następnie następuje opis filmu o typowym dniu w szkole. Po tym rozdziale następuje omówienie tematu „wtedy i teraz”, opartego na obserwacji i porównaniu materiału filmowego z 1984 i 2002 roku, i koncentruje się przede wszystkim na praktykach edukacyjnych i zewnętrznych wpływach prezentowanych przez informatorów, np. rodziców, polityce rządu i globalizacji. Po omówieniu tematu „wtedy i teraz” następuje opis filmu o typowym dniu w drugim przedszkolu w tym samym kraju. Autorzy przedstawiają następnie refleksje nauczycieli i dyrektorów tej drugiej szkoły. Każdy rozdział kończy się porównaniem dwóch przedszkoli w tym samym kraju, opartym na wywiadach z informatorami i obserwacjach badaczy dotyczących podobieństw i różnic w kraju, a także omówieniem tego, jak naciski zewnętrzne wpływają na zmiany w systemie edukacji przedszkolnej i na praktyki nauczycieli w pewien sposób, ale nie w inny. Rozdział 5, „Patrząc przez czas i kultury”, to analiza wszystkich trzech kultur. Analiza ta przyjmuje zarówno podejście wewnątrzkulturowe, jak i międzykulturowe.

W książce „Przedszkole w trzech kulturach” zastosowano te same metody badawcze, które były stosowane Opracowano dla oryginalnego projektu „Przedszkole w trzech kulturach”. Badacze nie prowadzili długoterminowych badań terenowych, co jest sprzeczne z tradycyjną definicją etnografii jako badania „codziennego życia ludzi przez dłuższy okres” (Hammersley i Atkinson, 2002, s. 1). Zamiast tego spędzili tylko kilka dni na wstępnej obserwacji w każdym przedszkolu, zanim rozpoczęli typowy dzień (od rozpoczęcia zajęć szkolnych, kiedy dzieci przychodzą, do ich zakończenia, kiedy dzieci wracają do domu), koncentrując się na jednej klasie.
Po nagraniu szybko przejrzeli cały materiał filmowy z nauczycielem klasy, aby zadać mu kilka pytań, których nauczyciel mógł nie pamiętać

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

miesiące później, np. dlaczego dziecko było smutne w dniu filmu. Następnie badacze zmontowali materiał filmowy z każdego przedszkola do około 20 minut, aby wykorzystać go jako podstawę do wywiadów z informatorami. Ta metoda wykorzystania fragmentów wideo jako narzędzia do pozyskiwania komentarzy od informatorów jest znana jako etnografia wielogłosowa z podpowiedzią wideo. Ta hybryda etnograficzna wywodzi się z apelu Clifforda (1983) o stosowanie metody wielogłosowej w etnografii, a także z badania nieświadomości przez Henry'ego (1956) i „wywiadu obrazkowego" stosowanego do badania różnic kulturowych przez Caudilla (1962).

Autorzy podają również jako inspirację film Rashomon (1951) Akiry Kurosawy, ponieważ jest on Skupia się na różnych wyjaśnieniach tego samego wydarzenia przez trzy osoby. Zatem samo nagranie wideo nie jest danymi badawczymi; informacje zebrane z wywiadów z informatorami na podstawie ich obejrzenia to dane, które badacze przeanalizowali pod kątem bogactwa, różnorodności i podobieństwa komentarzy informatorów, które są kluczem do odkrycia kulturowych przekonań i wartości.

20-minutowe fragmenty wideo były prezentowane informatorom na różnych poziomach. Na pierwszym poziomie centralną rolę w filmie odgrywał nauczyciel. Na drugim poziomie dyrektor i inni nauczyciele w tym samym przedszkolu. Informatorzy trzeciego poziomu to nauczyciele i dyrektorzy przedszkoli z innych miast tego samego kraju. Czwarty poziom obejmował „osoby z zewnątrz", tj. nauczycieli, dyrektorów i specjalistów ds. wczesnego dzieciństwa z dwóch pozostałych krajów objętych badaniem. Piąty i ostatni poziom obejmował kolegów badaczy. Ważne jest, aby zauważyć, że informatorom, niezależnie od tego, czy był to nauczyciel w nagraniu wideo, czy edukator z innego kraju, zadawano pytania w celu uzyskania komentarzy na temat tego, jak i dlaczego postępują tak, jak postępują, tj. informatorzy nie byli proszeni o krytykę lub krytykę pracy nauczyciela, ale o odniesienie się do własnych praktyk i przekonań w odniesieniu do nagrania wideo. Ponadto badacze wstępnie ustalili swoje pytania i zdecydowali, że „kulturowi outsiderzy" wśród nich będą zadawać pytania, które wydawałyby się dziwne, gdyby pochodziły od osoby z tej samej kultury co informator, np. japoński badacz Karasawa, zamiast amerykańskiego badacza Tobina, poprosił „amerykańskiego nauczyciela o wyjaśnienie, dlaczego poczucie własnej wartości u dzieci jest ważnym celem rozwojowym" (Tobin i in., 2009, s. 16). Wywiady z informatorami przebiegały zatem zazwyczaj w następujący sposób. Nauczyciele klasowi (informatorzy pierwszego poziomu) byli przesłuchiwani trzy razy: raz tuż po nakręceniu filmu, około sześć miesięcy później, po zmontowaniu filmu do 20-minutowego fragmentu i po raz trzeci podczas pisania odpowiedniego rozdziału książki. Reżyser i inni nauczyciele (poziom drugi informatorom) pokazano 20-minutowy film i najpierw zadano mi pytanie: „Czy to wygląda jak „Jaki jest typowy dzień w twoim przedszkolu?" Dyrektorzy i nauczyciele z innych przedszkoli z tego samego kraju (informatorzy trzeciego poziomu) najpierw zostali zapytani: „Czy to wygląda jak twoje przedszkole?", „Czy jest coś na tym nagraniu wideo, co cię zaskoczyło?" i „Co ci się podoba i co robisz?".

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

„Co ci się nie podoba w przedszkolu w tym filmie?" „Outsiderów" (informatorów czwartego poziomu) najpierw poproszono o omówienie zaskakujących scen i tego, co im się najbardziej, a co najmniej podobało w tym, co zobaczyli.

Przedszkole w trzech kulturach – Revisited, podobnie jak oryginalne badanie, można postrzegać jako badanie międzykulturowe, jednak jego cel jest zupełnie inny. Ze względu na dodanie elementu historycznego i utworzenie kolejnego przedszkola w każdym z tych samych krajów, Przedszkole w trzech kulturach – Revisited koncentruje się bardziej na presji globalizacji i społeczeństwa na edukację wczesnoszkolną oraz na tym, jak trzy kultury akceptują lub odrzucają tę presję. Podobnie jak w oryginalnym badaniu, czytelnik dowiaduje się o celu edukacji wczesnoszkolnej i o tym, co znaczy być dzieckiem w każdym z krajów, z perspektywy osób odpowiedzialnych za codzienne wsparcie czterolatków, a także osób odpowiedzialnych za administrowanie takim wsparciem. Badacze pokazują, że w Chinach zarówno cel edukacji wczesnoszkolnej, jak i to, co znaczy być dzieckiem, uległy radykalnej zmianie w ciągu 20 lat z powodu działań rządu zmierzających do stania się bardziej aktywnym graczem globalnym. W Japonii kryzys gospodarczy i ciągły spadek wskaźnika urodzeń są postrzegane jako czynniki odpowiedzialne za spadek rekrutacji do przedszkoli, gdzie szkoły zwiększają liczbę dowozów autobusowych i usług pozalekcyjnych, ale podstawowe podejście do kwestii „jak" i „dlaczego" w praktyce nauczania pozostało w dużej mierze niezmienione. Z drugiej strony, w Stanach Zjednoczonych toczy się ogólnokrajowa debata na temat oczekiwanych rezultatów edukacyjnych edukacji przedszkolnej, ale kwestia tego, co to znaczy być dzieckiem, tj. dzieckiem amerykańskim, pozostała nietknięta. Oprócz syntezy oporu i akceptacji presji, których doświadcza każda kultura, autorzy omawiają jeszcze dwa, być może najważniejsze odkrycia w badaniu.

Pierwszy z nich dotyczy ukrytej logiki kulturowej, nieujawnionych przekonań w praktyce nauczania, które są w sposób niejawny przekazywane od nauczyciela do nauczyciela, z pokolenia na pokolenie. Twierdzą, że takie praktyki nie są udokumentowane ani wprost nauczane w programach kształcenia nauczycieli, a mimo to są osadzone w normach kulturowych. Autorzy uważają, że chociaż wyraźne nakazy mogą się zmieniać i zmieniają się z czasem, np. w wyniku polityki rządu, to ukryte przekonania kulturowe są znacznie bardziej odporne na zmiany i dlatego częściej stanowią prawdziwy fundament podejścia każdej kultury do edukacji przedszkolnej. Przykładami takich praktyk są:

W Japonii nauczyciele, choć na zewnątrz wydają się obojętni, obserwują i czekają, aż uczniowie... kłótnie i sprzeczki między uczniami, pozwalając, a nawet wystawiając uczniów na możliwość radzenia sobie z takimi sytuacjami społecznymi. Wyraźne przykłady tego można zobaczyć w filmie z 1984 roku, w którym chłopiec Hiroki nadepnął na rękę innego chłopca, oraz w filmie z 2002 roku, w którym dziewczynka Nao wdała się w bójkę z innymi dziewczynami o wypchanego misia. Z perspektywy chińskiej i

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

Amerykańscy pedagodzy, japońscy nauczyciele zmarnowali ważną okazję do społecznej edukacji, a co gorsza, dopuścili do potencjalnie szkodliwych konfliktów. Mimo to japońscy nauczyciele postrzegają walkę jako niezbędne doświadczenie w dzieciństwie i tylko dzięki niej Japończycy mogą stać się harmonijnymi, empatycznymi obywatelami.

W Chinach krytyka opanowania materiału i wyników odgrywa kluczową rolę w zajęciach klasowych. W filmie z 1984 roku wszystkie dzieci siedzą cicho w ławkach, podczas gdy nauczyciel monitoruje i poprawia ich pracę, gdy układają klocki w te same trójwymiarowe wzory. W filmie z 2002 roku, ćwiczenie opowiadania historii, którego przykładem jest chłopiec Ziyu, pokazuje głosy aprobaty i dezaprobaty kolegów z klasy, a także słowną krytykę ze strony kolegów na temat jego umiejętności opowiadania historii. W takich scenach japońscy i amerykańscy pedagodzy wyrażali zaniepokojenie potencjalnym wpływem na rozwijającą się samoocenę dziecka, a także zakresem kontroli nauczyciela nad takimi zajęciami. Dla Chińczyków krytyka jest powszechna w życiu codziennym i wywodzi się z konfucjańskiego podejścia do uczenia się. Chińscy pedagodzy wierzą, że krytyka, zarówno jej udzielanie, jak i czerpanie z niej korzyści, jest niezbędna do budowania kreatywnego i konstruktywnego pod względem komunikacji społeczeństwa.

W Stanach Zjednoczonych wybór, a zwłaszcza werbalizacja wyborów przez uczniów, ma ogromne znaczenie, niezależnie od tego, czy temat jest prozaiczny, czy dotyczy konkretnej aktywności. Zarówno nagrania wideo z 1984, jak i 2002 roku pokazują dzieci, które muszą werbalnie wybierać, jaką aktywność chcą wykonać, a przez cały dzień werbalizują swoje myśli i uczucia. Dla Japończyków takie podejście nie pozwala dzieciom zachowywać się jak dzieci, tj. swobodnie poruszać się i robić, co chcą, gdzie chcą. W Chinach nastąpił zwrot w kierunku większej liczby działań inicjowanych przez uczniów, ale każde z nich jest prowadzone przez nauczyciela. Amerykanie postrzegają wybór jako fundamentalne prawo społeczeństwa, a w przedszkolu wybór jest sam w sobie czynnością, w której uczniowie uczą się, jak z tego prawa korzystać.

Podsumowując ten pierwszy punkt, niezależnie od zmian (lub braku zmian) wynikających ze społecznej i globalnej presji na edukację przedszkolną, autorzy twierdzą, że ukryta logika kulturowa, czy to Japończycy pozwalający dzieciom na naukę, Chińczycy krytykujący osiągnięcia, czy Amerykanie zmuszający uczniów do podejmowania decyzji, będzie się zmieniać powoli, o ile w ogóle. Te nieudokumentowane praktyki nauczania mówią więcej o tym, jak każda kultura kształtuje dzieci, niż obecna polityka rządowa.

Drugi istotny punkt zamyka książkę. Autorzy podkreślają, jak ważne jest, aby nie ulegać linearnemu postrzeganiu historii jako podstawy do dyskusji o dobru i złu, a nawet postępie. Choć może się wydawać, że przedszkole nagrane w 1984 roku poczyniło znaczne postępy w porównaniu z praktykami z 2002 roku, ta idea postępu jest...
w odniesieniu do lokalnego kontekstu chwili i w odniesieniu do obserwatora. Tak jak
Etnocentryzm zaburza porównywanie kulturowe, a patrzenie na przeszłość z perspektywy teraźniejszości uniemożliwia obiektywne zrozumienie obu. Co więcej, autorzy również

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

zniechęcają do bezpośredniego porównywania przedszkoli i społeczeństw w oparciu o ten sam rok kalendarzowy. Ponieważ internet i globalizacja pod wieloma względami zbliżyły świat do siebie, a rozpowszechnianie informacji jest natychmiastowe, może się wydawać, że przedszkole w Szanghaju jest „do przodu" we wdrażaniu zmian mających na celu zaspokojenie potrzeb, a przedszkole na wiejskich obszarach południowo-zachodnich Chin jest na dobrej drodze do „nadrobienia zaległości". Jednak nie ma żadnej „do przodu" ani „nadrabiania zaległości". Oznacza to, że przedszkole w Szanghaju i przedszkole w południowo-zachodnich Chinach (lub przedszkole w dowolnym innym kraju) znajdują się w innym miejscu i czasie pod względem dekretów edukacyjnych, wpływu globalizacji i uwarunkowań kontekstowych, takich jak oczekiwania rodziców (lub ukryta logika kulturowa).

Jednak temat czasu stanowi również słabą stronę tego badania. Autorzy nie przedstawili jasnego opisu czasu w odniesieniu do proceduralnych aspektów badania jako całości, ani nawet w odniesieniu do każdej poszczególnej szkoły. Jako czytelnik i badacz, chciałem poznać czas trwania filmu i wywiadów uzupełniających w każdej szkole, a także we wszystkich szkołach w odniesieniu do siebie nawzajem. Chciałem dowiedzieć się, ile czasu

Minął czas między filmowaniem szkoły a wszystkimi kolejnymi wywiadami, zwłaszcza z pracownikami samej szkoły. Na górze strony 20 znajduje się tabela pokazująca, że filmy do programu „Przedszkole w trzech kulturach" zostały nakręcone w 1984 roku i że sześć
filmy do programu „Przedszkole w trzech kulturach" zostały nakręcone w 2002 r., ale jest w nich sprzeczność Ta tabela znajduje się na stronie 216, gdzie stwierdza się, że pierwsza projekcja trzech nowych filmów miała miejsce w styczniu 2002 roku, a amerykańskie przedszkole Alhambra zostało nagrane w 2001 roku. Co więcej, wzmianki o czasie filmowania, montażu i późniejszych wywiadach dla wszystkich filmów pojawiają się jedynie sporadycznie. Krótko mówiąc, czytelnik jest zagubiony, nie wiedząc, kiedy miały miejsce wydarzenia i ile czasu upłynęło między filmowaniem a wywiadami z informatorami. Jasne, spójne podejście do kwestii proceduralnej związanej z czasem wzbogaciłoby narrację i dostarczyłoby zainteresowanemu badaczowi...

cenne informacje.

Odbiorcy „ Przedszkola w trzech kulturach" różnią się od

Oryginał. Podczas gdy pierwotne badanie było skierowane do edukatorów wczesnoszkolnych i specjalistów z zakresu edukacji porównawczej, kontynuacja przemawia do szerszego grona pedagogów, włączając decydentów politycznych oraz zarówno zwolenników, jak i przeciwników kwestii studiów akademickich w przedszkolu. Kontynuacja byłaby również bardzo interesująca dla studentów i edukatorów studiów międzykulturowych, a także oczywiście dla osób zajmujących się antropologią. Co więcej, ze względu na metodologię badań, etnografowie zainteresowani takim hybrydowym podejściem mogliby wiele się nauczyć, analizując sposób, w jaki autorzy podeszli do tego projektu.

Do książki dołączona jest płyta DVD, która trwa łącznie 1 godzinę i 52 minuty i zawiera menu składające się ze wstępu i sześciu rozdziałów, po jednym dla każdej ze szkół, które omówiłem w ramach tego badania. Wszystkie części płyty DVD zawierają narrację.

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

Tobina o tym, co widzi widz, a także komentarze nauczycieli z innych krajów na temat pewnych wydarzeń. Do rozdziałów w języku chińskim i japońskim dołączone są napisy w języku angielskim.

Odniesienia

Clif ord, J. (1983). O autorytecie etnograficznym. Reprezentacje, 1(2), 118-146.

Claudill, W. (1962). Wzory emocji we współczesnej Japonii. W: RJ Smith i RK Beardsley (red.), Kultura japońska. Chicago: Aldine.

Henry, W. (1956). Analiza fantasy: technika oceny tematycznej w badaniu osobowość. Nowy Jork: John Wiley & Sons.

Hammersley, M. i Atkinson, P. (2002). Etnografia: zasady w praktyce. Nowy Jork: Routledge.

Kurosawa, A. (Reżyser) (1951). Rashomon. [Film]. Japonia: Triad Productions.

Tobin, J. (producent) (2009). Przedszkole w trzech kulturach – na nowo: Japonia, Chiny i Stany Zjednoczone. [DVD]. Stany Zjednoczone: Joseph Tobin.

Tobin, J., Hsueh, Y. i Karasawa, M. (2009). Przedszkole w trzech kulturach – nowe spojrzenie: Chiny, Japonia i Stany Zjednoczone. Chicago: University of Chicago Press.

Tobin, J., Wu, D. i Davidson, DH (1989). Przedszkole w trzech kulturach: Japonii, Chinach i Stany Zjednoczone. New Haven: Yale University Press.

NII-Electronic Library Service

Uniwersytet Rikkyo
Machine Translated by Google

NII-Electronic Library Service